

Sebastian Barry
Egyezer hold

A fordítás alapjául szolgáló mű:
Sebastian Barry: *A Thousand Moons*,
Faber&Faber Limited, London, 2019

Copyright © Sebastian Barry, 2020
Hungarian translation © Morcsányi Júlia, 2021

Eljött az a nap, mikor véraláfutásokkal tele tértem vissza a tanyára. Rosalee Bougureau felsikoltott, mikor meglátott, és hátravitt a mosókonyhába, mert titkos munkát kellett elvégezzen rajtam, és még csak az kellett volna neki, hogy a férfiak lássanak. Aztán bevitt a házba, ahol levelekből pépet készített, és gyöngéden belemasszírozta az összetört arcomba.

Mikor a férfiak bejöttek a munkából, Thomas McNulty dühöngött és a fogát csikorgatta.

– Nem is értem, hogy engedhettetek egyáltalán egy kisleányt abba a városba – mondta Rosalee Bougureau.

– Ó, hallgass már – mondta erre a fivére, Tennyson, de azt maga sem tudta, mit akart ezzel. Elegáns arcát ijedség árnyékolta. Olyan érzés volt, mintha az arcom összes csontja mind elrepedt volna, akár egy elejtett tányér. Néhány nappal később, mikor kimentem, hogy megmossam az arcom a vizeshordónál, még a reszkető vízben is láttam, hogy nem vagyok egy festett kép. Ugyanezen a napon kezdtem el reszketni magam is, éppen, mint az a víz. Két hétig reszkettem; és ugyan aztán abbahagytam a reszketést, de azt tanúsíthatom, hogy valami mélyen bennem még nagyon hosszú ideig reszketett. Mint a gellert kapott golyó visszhangja egy sziklás vízmosásban.

Akkortájt még csak félig készült el a házasodós ruhám, és Thomas McNulty egy magas támlás széken tartotta, hogy könnyen elérje, és bármikor dolgozhasson rajta,

mikor akadt egy szabad órája. A ruha úgy nézett ki, mint egy igazi ember; halovány volt, akár egy szellem.

– Már nem akarok férjhez menni, legjobb lesz eltenni a ruhát máskorra – mondtam.

– Irgalmas ég – mondja Thomas, olyan gyötrelimmel, mint bármelyik varrónő, aki hosszú órákat öltögetett végig.

Valamiféle kétségbeesés ült a házon. Mintha leszakadt volna az ég, és nem lenne senkinek se öszvére, se kötele, hogy újból a helyére vontassa.

John Cole azt mondta, bemegy, és beszél Flynn seriffel.

– Na, ne legyél mán ilyen ostoba – mondta Thomas McNulty. Kedvesen mondta, gyöngéden.

Arról volt csak szó, hogy tenni akart volna valamit az ember. Abban a világban, ha volt egy rossz cselekedet, az ember azt érezte, kéne legyen valami, ami azonnal kiegyensúlyozza. Igazság. Azt hiszem, így volt ez már azelőtt is, hogy a fehér emberek megérkeztek volna. Az anyám gyakran mesélt egy történetet, ami a népünkkel esett meg, több száz évvel ezelőtt. Volt egy csapat, amelyik a nyelvünket beszélte, de kiváltak közülünk, és csata után kezdték megenni az ellenségeiket. Kezdték odajárni, ahová a halottainkat temetjük, és azokat is megették, az éj leple alatt ellopva a hullákat. Megpróbáltak elkapni és megenni embereket közülünk is. Hogy reszkettem, ha ezt a történetet hallgattam. Végül a törzsünk harcba szállt velük, és sokukat megölte. Aki megmaradt közülük, a legvégén

mind egy nagy barlangba húzódtok, aminek farakásokat hordtunk a szájába, és azt mondtuk, ha nem hagyunk fel az emberevéssel, meggyújtjuk a fát. Nem akartak felhagyni vele, így hát fellobbant a tűz. Egy hétig égett, mélyen benn a hegyben.

De ha rettenetes is volt gyermekként ilyesmit halni, úgy tűnt, az igazságról is szól a történet. Igazság. Mikor az ember tesz valamit, hogy a dolgokat azonnal helyrehozza. Az ember így akar tenni. Még akkor is, ha ez gyilkolást jelent. Máskülönben sokkal rosszabb dolgok lennének soron. Thomas McNulty és John Cole is érezte ezt, része volt annak a világnak, ahol élni próbáltunk. Ahogy mondom, egy alkalommal megvédték a tanyát Tach Petrie-től meg a bandájától, akik fegyverrel törtek rájuk, és el akarták venni a pénzt, amit a dohánnyal kerestek abban az évben. Nem élt náluk bátrabb ember a földön.

De szegények voltunk, kettő közülünk meg indián.

Egyébként sem volt bűn egy indiánt megütni, ahogy mondtam. Lige Magan elment az ügyvéd Briscoe-hoz, aki persze neki meg az apjának is a barátja volt, hogy ezt megerősítse, ő pedig megerősítette.

Lige Magan sötét hangulatban, elgondolkodva tért vissza.

Thomas McNultynak és John Cole-nak nemigen volt semmijük rajtam kívül. Úgy értem, olyasmijük, ami nélkül élni nem tudtak volna. Amiért az életüket odaadnák. Legalábbis ezt mondták. Rettenetesen fájdalmas volt hallani, mikor ezt mondták, aztán

meg, hogy milyen rosszul érzik magukat, hogy egyetlen ilyen értékes dolguk volt, s annak most baja esett, ők pedig nem tudják, mihez kezdjenek. És hogy, mint azt Lige Magan kitudta, még tán akkor se hozhatnák helyre a dolgot, ha tudnák, hogy csinálják.

Nyugatabbra egyszerűen csak elkezdhettek volna lövöldözni, ha megvan a bűnös.

Thomas McNulty azon töprengett, lenne-e értelme, ha széltében-hosszában végigjárnák Parist, és átkutatnák csavargók meg tekergők után, és talán itten meg ottan az utakat is végigjárnák széltében-hosszában ugyanezen célból. John Cole azt mondta, hogy manapság más sincs az utakon, csak csavargók meg tekergők. Thomas McNulty felsóhajtott, és azt mondta, éppenséggel maguk is voltak hasonlók, nem egyszer, nem kétszer.

Egyre azt kérdezték: – Egyáltalába láttad, ki volt az? Valami kóbor ember? Valaki ismerős? Egyre azt mondtam: – Nem igazán tudom.

Odamentem John Cole-hoz, és álltam a lábánál, mint a kutya, amelyik nem tudja, jót tett-e, vagy rosszszat.

Mert azt gondoltam, hogy tudnom kéne, és azon töprengtem, hogy nem tudom-e. Arra emlékeztem, hogy nagy nehezen elszabadultam, és kiküszködtem magam a városból; aztán mint egy sebesült póni, csak botladoztam előre, míg az ügyvéd Briscoe házához nem értem, és Lana Jane Sugrue, a házvezetőnője hívta a két fivérét, akik hazavittek az ügyvéd Briscoe

bricskájában. Talán sírtam, talán nem. A testvérek, Joe és Virg, alig mertek rám nézni, láttam, ahogy idegesen tekingettek egymásra. Emlékszem, a szántók és a tarlók elsuhantak mellettünk, míg tajtékosra hajtották a kis pónit. Az út minden bukkanóját éreztem a kemény saroglyában. Aztán egy szó nélkül ott hagytak Lige hátsó ajtajánál.

Nem a bejárathoz vittek.

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.

www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Készült a Szekszárdi Nyomda Kft.-ben, 2021-ben
Felelős vezető Vadász Katalin igazgató

Felelős szerkesztő Rostás Eni
Kézirat-előkészítő Tomka Eszter
Korrektor Hradeczky Moni
Műszaki vezető Takács Klári
A borítót Árvai Judit,
a kötetet Pintér József tervezte
Kiadványszám 9152
Garamond Premier betűtípusból szedve
ISBN 978 963 14 2531 4